

Inleiding Tentoonstelling Sonja Michiels, Albert Nielandt en Bob Baert.

Goedenavond geachte kunstliefhebbers,

Welkom op de opening van de tentoonstelling van de drie kunstenaars U welbekend, Sonja Michiels, Albert Nielandt en Bob Baert, die mij gevraagd hebben een korte inleiding te geven, wat ik een bijzondere eer vind.

Eerst en vooral een dankwoord aan Pascal Hemelaer voor het ter beschikking stellen van deze ruimte waarin de werken van de kunstenaars tot hun recht kunnen komen, in een interieumgeving. Over het algemeen is het de bedoeling om kunstwerken in een dergelijke omgeving te plaatsen teneinde er dagelijks van te kunnen genieten. Het interieurgegeven draagt dus bij tot een beter tot hun recht komen van de kunstwerken. Omgekeerd dragen de kunstwerken er toe bij dat de interieurelementen ook beter tot hun recht kunnen komen. We hebben hier dus een schoolvoorbeeld van een winwin-situatie. Dank U wel Pascal.

Bij de inleiding van een tentoonstelling weet ik dat er dikwijls gefilosofeerd wordt over wat kunst nu eigenlijk wel is, wat kunst inhoudt of zou moeten inhouden, waar de grens ligt tussen kunst en kitsch enzovoort. Daar ga ik mij vanavond maar op zeer beperkte wijze mee bezig houden. Wat belangrijker is, vind ik, is dat er bij een inleiding wat uitleg gegeven wordt over de kunstenaars, de beweegredenen die hen drijven om te doen wat ze doen en de manier waarop ze het doen. En dit met de uitsluitende bedoeling om de toeschouwers meer te doen genieten van wat ze zien en voelen.

Ik heb u al gezegd dat het een korte inleiding moet zijn en een half uurtje moet dan zeker volstaan, een half uurtje per kunstenaar....

Als we dan toch iets filosofisch moeten zeggen, dan begin ik graag met de definitie van kunst die ooit gegeven werd door Willem Kloos. Bij Kloos had dit meer concreet te maken met dichtkunst, maar zijn definitie kan denk ik zonder probleem uitgebreid worden tot de kunst in het algemeen.

'Kunst is de allerindividueelste expressie van de allerindividueelste emotie.' Bij die twee belangrijke elementen, expressie en emotie, hoort, mijns inziens, een onafscheidbaar derde element: vakmanschap. En wanneer die drie elementen samen aanwezig zijn, kunnen we zonder twijfel over 'kunst' spreken'. En deze drie elementen zijn aanwezig in de werken van deze drie kunstenaars.

Maar we gaan nu wel wat meer vertellen over onze kunstenaars. Hoffelijkheidshalve beginnen we met Sonja Michiels. We zouden kunnen beginnen met een opsomming van alle

tentoonstellingen die ze al gehad heeft, van Oostende, waar ze overigens ook weer deze zomer gedurende twee weken tentoonstelt samen met Albert en Bob, over Mechelen, Schoten, Beveren enz. tot Oudenburg en Kortemark. Maar om dat allemaal te weten te komen kan U eenvoudig haar naam googelen. Toch even uw aandacht voor haar solo-tentoonstelling in SD Worx met vernissage, dat kan U dan al noteren in Uw agenda, op 16 oktober 2020. Om de werken van Sonja beter te begrijpen, en, eigenlijk het belangrijkste, om er meer van te genieten, want daar gaat het eigenlijk om, moeten we weten wat Sonja drijft, wat haar interesseert. Ik ga het mij enigszins gemakkelijk maken en het gewoon samenvatten in sleutelwoorden: licht en ruimte - natuur, zee en reisherinneringen, ontroering en gevoeligheid, kleur en compositie - en vooral, want dit is het bindmiddel tussen alle vorige begrippen: spontaneïteit. Deze karaktertrek van Sonja is misschien het meest typerend voor haar en dus ook voor haar werk. Ik denk hierbij aan een kleine anekdote. Toen we met een beperkte groep mensen samen waren, bleek in die groep één persoon, weliswaar positieve maar nogal heel luidruchtige commentaar te geven op van alles en nog wat, wat voor de anderen soms wat irritant overkwam. Daar kwam dus enige reactie op en de persoon in kwestie zei op een gegeven ogenblik: "Tis goe ik zal zwijgen", waarop de spontane onmiddellijke reactie van Sonja: "Kundegijda?". Die spontaneïteit is in al haar werken terug te vinden. Maar spontaneïteit wil niet zeggen oppervlakkigheid. Aan een schilderij gaat heel wat denkwerk vooraf en Sonja legt werkelijk hart en ziel in haar schilderijen, waarbij de kleuren en de kleurkeuze uiterst belangrijk zijn en een weerspiegeling zijn van haar emoties ten opzichte van het gekozen onderwerp. Haar werken zijn bijna altijd een combinatie van, om het met een heel klassieke term te zeggen, transpiratie en inspiratie. Schilderen en tekenen is arbeid! De acrylverf wordt door haar ook dikwijls gemengd met andere materialen die een link hebben met bijvoorbeeld reisherinneringen, wat soms geduid wordt onder de naam 'mixed media'. Schilderen vraagt veel van haar energie, maar eens een schilderij af is, komt die energie terug in de vorm van voldoening en rust.

De werken van Albert zijn heel anders, wat uiteraard niet verwonderlijk is, gezien Albert een heel andere persoonlijkheid is of heeft dan Sonja. Tegenpolen trekken elkaar aan en zijn in het beste geval complementair, wat zeker het geval is bij Sonja en Albert. Als Sonja kan vergeleken worden met een tornado, dan is Albert het oog van de storm waar rust heerst. Wat Albert altijd geboeid heeft zijn portretten, waarbij hij dikwijls als bijkomende dimensie, een persoonlijke interpretatie toevoegt aan het portret zonder aan de weergave van de persoon tekort te doen. Als we weten dat bij het tekenen of schilderen van een portret - in potlood, houtskool of acryl - één lijntje of één penseelstreek het kan maken of het portret nog gelijkend

is of juist niet meer, dan weten we ook dat vakmanschap hier een zeer belangrijke rol speelt. De opleiding van Albert als ingenieur-architect zal hier zeker niet vreemd aan zijn. Ook niet het feit dat in zijn cursussen meer 'ventjes en mannekes' dan verklarende nota's stonden.

Albert werkt met foto's als hulpmiddel.

En dat helpt natuurlijk bij opdrachten waarbij een portret als verrassingsgeschenk gegeven wordt. En dat liet hem ook toe om portretten te maken van beroemdheden als Marilyn Monroe, Rita Hayworth, Brigitte Bardot en andere. En hier zien we dan gelijkenissen met de Pop-Art. Denk maar aan de portretten door Andy Warhol gemaakt, Andy Warhol, naast Rauschenberg, Wesselmann en Liechtenstein, toch één van de belangrijkste vertegenwoordigers van de Pop-Art. En zo komen we tot de link met onze derde kunstenaar van vandaag. Van Pop-Art naar Bob-Art, Bobbart of Bob Baert. Bob is beeldhouwer en begon met kappen in arduin, steen en hout. Maar dat was niet zo zijn ding. Hij schakelde over naar klei waarin hij beter tot uitdrukking kon brengen wat hem echt fascineerde: het naakte menselijk lichaam, zowel mannelijk als vrouwelijk. Bob is ook perfectionist en ceramiek liet hem niet toe om voldoende gedetailleerd te werken. Hij begon te experimenteren met boetseerwas en uiteindelijk was het deze techniek, de verloren was-techniek die hem voldoening gaf en die resulteerde in de sierlijke bronzen beelden van gracieuze mannelijke en vrouwelijke figuren. Belangrijk is te vermelden dat Bob Baert het hele proces van boetseren in was tot het maken van de mallen en het gieten in brons en patineren achteraf, volledig zelf doet. Een cursus bronsgieten volgde hij in Tracé, in het patineren bekwaamde hij zich op een cursus bij Colpaert in Gent.

In elk geval: het resultaat van zijn inspanningen mag gezien worden.

En om te besluiten zou ik zeggen: laten we als gedreven, overtuigde, enthousiaste, volleerde, gepatenteerde Hedonisten onze belangrijkste opdracht op deze aardkloot vervullen: laten we genieten, en vanavond hier en nu van de werken van deze drie kunstenaars.

Ik dank u voor uw aandacht.

Antwerpen, 6 maart 2020.